

KÓBORLÓ HORIZONT

Egy tehetetlen világban, egy tenni vágyó, tenni akaró.
Az örökké álmodó, terveket megalapozó és hajkurászó.
Mikor az álmok elérhetetlenek,
a szívnek a zajai kétségesekek.
S' mondanám akadályt nem látok, mégis ezerszer megállok.
Az ország, ahol nem érzem, hogy hallják hangom ha kiáltok.
Van-e remény amin holnap tisztán, józan át látok?

Oly' fiatal, energikus és lelkes.- gondolja a buszon mindenféle ember.
Fiatal s' kiégett lelkek, köztük az enyém is melyet körbe vesz a fojtogató fekete tenger.
Felállok s' visszalöknek földet dobálva rám köpködnek.
Az iskolát be nem fejezte, kérdik „Mégis mi lesz belőle?”
Eltűnik az éjszakai homályban, senki nem hall felőle.
Remegő lábbal, hogy haladjak egyenesen előre?

Le esik minden évben egy kis csekély hó,
Át esek minden évben a ló túl oldalára és pofán csap egy-egy szó.
Nem engedjük olyan iskolába, hiszen a tanulmányi átlag eléggé a béka segge alatt van
az a matematika s' minden ami érdemben mutatja mennyit is „érek”.
S' nem ér semmit semmiféle kifogás, akár egy abortusz, egy lélekrombolás.
A statisztika az hivatalos, az én kis problémám meg nem elég nyomatékos.
Hisz, mit akarok én megértést és empátiát ha, a világ körülöttem emberségben fogyatékos.

Még gyerek vagy.- minden kapu becsukódik.
Minden amit akarok fényévekre tőlem s' a nagy emberek dolgairól semmit se tudok.
Egy darab porszem a gépben, „Mit tettél le az asztalra ebben az évben?”
Ami mindenkinek megfelel morálisan, majd csak akkor ha kihajtom magam brutálisan.
Valami nagyot alkotni, hogy legyen mit megértetni s' tovább adni.
De mi tévő legyek, ha álmaimat utoléri a mesterséges intelligencia s' lekörözz?
Mi tévő legyek, ha egyenes gerincemen ugrálnak s' már én is félek, hogy meg török?

Amikor az Ember országa romokban,
tétlen és kettő kétségbeesés közt az egyszerű ember komfortot talál a drogokban.
S' talán mögé látok, talán át érzem és vérző szívvel csak szemet hunyok a dologban.
Amikor minden szét esik, a világ rideggé válik.
Kezeimre-lábaimra bilincs nehezedik, lelkem is egyre jobban fázik.
Hogy kereshetném a megnyugvást, ha mindenki egy lyukas esernyő alatt áll és megázik?
Könnyű mondani, hogy csak le kell mindent tenni ami káros.
De háborúban a menekvés is kecsektető s' bájos.

Szedd össze magad s' állj a két lábadra,
felelősségteljesség, tisztára mosott kezek, koszosan hogyan álljak a hibátlanság pályájára?
Munka keresés, és megpróbáltatások, szenvedélyfüggőség és megrokkanások.
Az anyukámat akarom, mint a kép a fejemben ahogy Anyám ringat s' néz a babájára.
S' szép lassan törli arcomról a könnyeket szívem édesbabája,
suttogja minden rendben lesz adjak egy kis terhet az Ő vállára.
De az egész lényemet nem dobhatom rá másnak szépen vetett ágyára.
Meztelen állok előtte, simogatja szívemet, lelkem melegíti lámpása.

S' olyan szépen néz rám, mint gyermek édesanyjára.

Gyerekkorom javarészét befedi az otthon keresése,
hogyan merjem hallatni hangom az otthoni pattogó tűz melegében.
Még, ha az otthon nem is minden esetben az Otthont jelenti voltaképpen.
Hiszen, meg volt de sosem éreztem sajátoménak s' ez elvész a messzeségben.
Majd kialakul a mókuserék, a megfelelés utáni vágyakozás felemészt teljességben.
S' meredten ülök, 10 évesen a megsemmisülés érzésében.
Már akkor fáradtan, lelkem szétfoszló árnyakban, a beteljesedés örvényében.
Miért dobtak bele a vízbe s' hagytak így a gúny és megaláztatás tengerében?
Csend. Többé én már nem beszélek.

Csend, és én már többet nem beszélek.
Nagy szavak egy kis embertől, mintha egy süket-néma énekelne.
Nem jön ki csak már-már egy brümmögés vagy dünyögés.
Miért mondjam ki amit érzek, ha az emberek befogott füllel néznek?
S' mégis, mindenki szavakért, válaszokért téptek?
Tépítetek szét magatokat, tépítetek szét a legapróbb darabokat.
Magyarázz meg mindent, de ne magyarázd túl a dolgokat.
Mert az már megkérdőjelezhető, félrevezető kapzsi gondolat.
Inkább általában rendelek online, mert nem szeretem a boltokat.
Én már többet nem beszélek,
De a szívem ketté szakad, mielőtt magam is rá eszmélek.
A baj velem van, akármennyire én is mint, ahogy ti is mindenre mutogatni szeretnétek.

Mikor odakint nagy vihar kerekedik, festek egy képet.
Egy képet rólad, rólam, rólunk. Olykor mindenkiről.
Festek egy képet, hogy megszabaduljak a förtelemtől,
S' részesüljek a Földön minden ölelésből,
hogyan adhatok egy valós képet minden érzelmemről.
Mikor a szavak már túl csendesek, hogy egy vihart lefessenek.
Papír és vászon, kezemben a legnagyobb fegyverem.
Márha, beszélni nem is tudok valamelyest meg kell értsetek.
Már ha, beszélni nem is tudok de meg kell értenem.
Amikor jön hurrikán, földrengés, villám és megannyi rettenet.
Az ember pénzért bármit megvehet.
Az ember pénzzel bármit megtehet.
Be kell fizetni hamarosan a csekket.
Meg kell menteni a kóborló lelkeket.

Nyári gyerek vagyok de, kiskorom óta a tavaszt szeretem.
Akkora a nyugalom és a béke olyankor a természetben,
Hogy már-már az egyszerű emberi szemnek elképzelhetetlen.
Látom magam ennek a környezeti világnak minden szegletében.
Ott vagyok a lágy tavaszi szél súgásában,
a virágok nyílásában.
A mézédés illatok, a porzó pollenfelhők, szállingózó virágszirmok.
Még édesebb és kedvesebb, csendesen kiszűrődő éjjeli dallamok.
Amikor nem tudom, hogy pontosan hol vagyok.
De, ha az a másodperc jelentené az örökkévalóságot,
választanám hát boldogan s' maradnék ott minden biztosan.
Hisz, nem a csillogást vagy a pénzt hajkurászom. Hanem összességében a Tavaszt.

A tavaszt, amikor azt hiszem minden marad.
A tavaszt amikor azt hiszem, hogy nincsen ma vagy holnap s' nem létezett a tegnapi se már.
Csak azon kapom magam ilyenkor a valóság talajára vissza szállva,
hogy befedi a szemem nem csak a valótlanság de halogatás is.
Tudják, csak had legyen minden a legnagyobb rendben, félig akár csak had hajtsam álomra a fejem.
Abban a világban nem kerget senki,
abban a világban nem számít, és nem is ámit semmi.
A szer olyankor nem kábít egyéb elérhetetlen vagy nevetséges döntés pedig nem csábít.
Nem tudnék hibázni, ebben az alternatív álomképben nem is létezik.
Ahol a hangomat hallják, és a döntéseim még a legkisebb lyukon sem, próbálják a háttérből
irányítani.
Ahol nem számít mennyit tanultam, dolgoztam, aludtam.
De, mégis jön utánam kerget.
Futkosnak a testemen a tetvek.

Egyszer álmodtam egy rétről.
De ezt az álomképet egyre halványabban látom az életem társulótól.
Most csak állok a tér közepén, emberek mennek, jönnek.
Vannak akik egy szempillanás alatt elhaladnak mellettem.
S' vannak kik körém gyűlnek, meg-meg állnak,
kicsit megpihennek majd nem sokkal később tovább is mennek.
De én csak állok.
Semerre sem, mozdulok.
Sem hátra, sem előre.
De, nem is azt mondanám, hogy egy helyben csak toporgok.
De elindulni, egyszerűen mégsem tudok.
A hitem talán az egyetlen amivel valaha valamerre is eljutok.
Talán még bele is bukhatok.

Mikor elfáradok s' nap végén visszahajtom a fejem.
Egy ajtón sétálok be min még rajta a lakat.
Láthatatlan tárgyak, képek fel aggatva a falon.
Nagy családház, gyermek kacajok.
Bemegyek egy fehér ajtón egy kis kerek szobába.
Ajtóján a kilincs fehér, vakítóan csillogó.
De, nem azért mert arany lenne vagy gyémánt.
Hanem, mert annyira megfoghatatlan mint, a szabadság.
Látom, és érzem.
Az egész szellememen körbe-körbe jár.
Egy kötetlen világ, ahol a pénz és a társadalmi rang nem dönt helyettem.
Egy szabad világ, ahol a pénz és a társadalmi rang dönt felettem.
Ahol az ember, az ember.
Ahol a tavasz, az Tavasz.
Egy kötetlen világ ahol alkothatok.
Ahol valamit tovább adhatok.

A szoba végéből nyílik sok más ajtó.
Bele-bele ütközök egy-két dologba míg odaérek a másik ajtóhoz.
De az engem körbe vevő dolgokat, tárgyakat, elemeket még nem láthatom.
Az ajtón a kilincset elfordítom, s' be sétálhatok.
Be sétálhatok.
Be tekintést nyerhetek, érzelmeket ki engedhetek. A család ül az asztalnál,

körbe-körbe székek.
Gyermek kacajok, felnőtt nevetések.
Melegség járja át minden porcikám, nagyokat nézek.
Minden széken ül valaki kivétel nélkül,
Az idősebbek arcán az idő eljárt s' ráncokkal szépült.
Senki sem, veszekszik.
Anya mintha, csak most szülné nővéremet ringatja karjában.
Az asztalnál nincsen helye vitának, csak a boldogság és a béke szól az est hajnalában.
Le ülök a székre anya és apa mellé, körbe nézek.
Bele nyugszok szívem lágy, halk csendes dallamában.
Minden vágás, minden seb.
Ha, eltűnni nem is de begyógyul, teli a zseb.
Teli a zseb.
Minden olyannal amit akartam, hogy megtörténjék.
Legyen egyben, kéz a kézben a család.
Mint, amikor kiskorban azt hiszed eltűnt majd előkerül a rongybabád.
Nem lényeges az iskolád, diplomád.
Kint az utcán is simán ott hagyhatnád.

Tovább lépek egy másik ajtón, egy újat nyitok.
Amit ott látok azt hittem nem is létezik, vagy két pecsétes titok.
Az Otthonom megtestesítője, boldogan haza vár.
Karjába ugorhatok, amit a talpam mellől macska nyávogás vált.
Kitartva mellettem, kezemet fogva szívem mélyébe bele szállt.
Ki tudta mikor lelkem elveszett, hogyan érintse meg.
Hogyan érintse és kellőképpen szenvedéllyel szólítsa meg.
Aki a szakadékról lesétálni nem hagyott,
mikor a kezemet szorítani kellett nem habozott.
Aki ha, szeretni kellett akkor azt teljes egészében tudott és kitartott.
Azt hittem megkaptam, és őrizem egy életen át mindazt amit adott.
Mint, a puha hideg párna egy hosszú nap után mire lehajthatja az ember a fejét.
Lehajthatja a fejét, és őrzik a kezét.
Ha, egyet kérhetnék az az volna, hogy töltsd ki Te az örökkét.

Az utolsó ajtón mikor kilépek,
Az utcára, a nagy világba ki tévedek.
S' tapogatom a mellkasom, olyan kétségtelenül nézelődök.
Sétálok és a világ körülöttem fénylik.
Az országom körülöttem virágzik, épül és nem fél senki.
Nem fél senki, hogy vajon lesz-e holnap étel az asztalon.
Nem fél senki, hogy amiért kiáll vagy aminek hangot ad elveszik a lapokon.
Ahol a pénz nem értéktelenedik el,
ahol az emberek nem félnek emberként megmaradni vagy helyt állni.
Amit nem hálóz be politikai nézet, nem hálóz be a társadalmi és faji hova tartozás.
Nem világbékét szeretnék, csak emberi élhető világot.
Ahol ha, kell és akarok nagyokat kiabálhatok.
Amit nem a saját visszhangom követ, hanem emberek ezreinek a válasza.
Ahol nem kell kétségbeesve idegeskedni egy-egy orvosi időpont kitűzése.
Ahol nem kell szégyenkezni egy-egy döntés miatt.
Ahol nem kelt egy szimpla válasz pánikot.

Egy olyan világot,
amin igaz néha botlásokkal de ki egyenesedett háttal járhatok.
Körbe, keresztbe, oda-vissza.
Ahol, nem kergetek hamis vagy távoli vágyakat.
Amiben helyet kapnak az igazi és mérvadó emberi értékek, amiben nem kell le rántani a fekete
koszos fátylakat.
Egy világot amiben nem akadályozza meg az álmok valóra váltását egy olyan dolog,
amihez lényegesen nem is kell mindenkinek érteni.
Ahol a pénz, és a javak eljutnak a jogos tulajdonosokhoz és nem befolyásos emberek markát égeti.
Ahol nem meg vezetik az embert minden egyes ponton ahova néz,
ahol a szabad nyilvánosság normálisan szabadon él.

Egy olyan országot,
amit büszkén visel minden ide tartozó és születő ember.
Amikor már nem kell a nyomorba, és kínba beletörődve hamis mosolyt festeni az arcunkra.
Amikor a nagy nevek is kimossák a fülüket a hangunkra.
Akik ha rossz jön, nem böfögnek kettőt a jószágról és tökéletességről hazudva.
Ahol a háttérben nem hagyják égni a házakat,
s' nem festik le hamis festékekkel a gyönyörűnek tűnő tájakat.
Amiben a kicsi és nagy ember egy szinten tud sétálni.
Ne kelljen a fejest mint, az újszülötteket minden módon dajkálni.
Élni,
látni, hallani és érezni.
Ahol a jót tett nem más hanem saját magunk felé is jót tett.
Lesz-e mikor nem érzik tömegek a lábukon és kezükön nehezedő láncokat?
Lesz-e mikor nem kell minden helyzetben szemet hunyni és csak folytatni a beletörődést abba
amibe még álmainkban sem nyugodhatunk bele?

Majd mikor a mi urunk,
valójában is az emberek urává válik s' nem mint, valami humorista a színpadon állva makog
néhány tapsért és pillanatnyilag jónak hangzó boldog nevetésért.
Amikor nem azt érezzük majd kutyakötelességünknek ami nem fontos,
hanem amikor elő fújja a szél a szőnyeg alól a valóságot.
Még akkor is, ha akkor azt tartanánk a legjobbnak, hogy hallgatunk.
S' mint, amit én magam is sűrűn elkövetek az pedig, hogy halogatunk.
Nem elég, hogy mi halogatunk.
De akiket elvileg megbíztunk arra, hogy vezessenek egy hatalmas tömeget ők maguk is halogatnak.
Hova vezet?
Hova evezünk abban a hajóban amiben 9 millióan ülünk?

Mi magunk sem, tudjuk mégis vak vezet világtalant alapon ülünk tovább a hajóban.
Össze-vissza kalimpálunk és nem vesszük észre mi van.
Egyre nagyobb lyukat ütünk a hajónkra.
Egyre jobban hagyjuk elsüllyedni és a mentő mellényünk sincs biztosítva.
Hisz, mindenki akinek be lett ígérve nem tudja, hogy jut-e neki.
Lefesteni szavakkal a helyzetet, a teret, a dolgokat magunk körül nem könnyű.
Ezt önmagunk, mint egy személy nem valósíthatjuk meg.
De ha, teret adunk a valóságnak mi sem, fulladunk meg.
S' miért húznánk mi saját magunk, a saját fejünkre zacskót és kötnénk be?
Csak, ha veszni akarunk, és már nincsen miért maradni.

Szétfoszlanak a vágyak és az akaratok.
Egy magam mindennek teret nem adhatok,
de elkezdhetem kiásni a barlang falát s' előbb-vagy utóbb kijuthatok.
A láncokat ledobva, messze-messze elszaladhatok.
Mint, álmaimban a tavaszi mezőn önfeledten bóklászhatok.
S' nem jön arra sem, polgár, sem valami nagyobb fejés,
kérdőn meredve rám, hol vannak a súlyok?
Amikor kétségbeesetten nem anyám lába mögé húzódok.
Hanem, boldogan szabadon, az önmagam dolgával csak elbajlódok.
Se kínlódás, se gyötrelem.
A boldog fellebbezés és győzelem.
Szeretném kezembe venni az életem.
Nem csak futkorászni utána,
mint amikor az ember a vonat után fut.
Csak annyi különbséggel, hogy az elhaladó vonat után jön egy másik, s' ígyis úgyis haza jut.

Sokszor megbotlik az ember,
sokszor úgy botlunk meg, hogy észre sem vesszük kezünkben ott a fegyver.
Nem mindegy, hogy az ember maga felé fordítja, vagy a javára. De garantált a vértenger.
S' vagy magunk roskadunk bele a világ örvényébe,
vagy beállunk a sorba a nagyok törvényébe.
Hiába hajtogatom én is ugyanazt százszor,
a ruha is szétfoszlik és csak gyűröttebb lesz ha összehajtjuk egymás után párszor.
S' kérdőn nézünk csak a fejünk vakargatva,
nem tudva a választ de az igazságot takargatva.
A válasz előttünk,
mégis fejt vesztve tudunk kalimpálni „Ó, hova kerültünk?”
Nem tudhatom.-

Nem tudhatom mert, a kilátástalanság az egyenlő, mint a hatalom.
A hatalom ami itt bűdösebb mint, a legalattomosabb kígyó,
ki mindenre rá bólint s' siránkozva, vágyakozva mondja „Ez így jó”.
S' mennyire jó is lenne nem a holnap kérdésének megoldásán bajlódni,
Rá bólintani, s' nagyokat sóhajtva tudni, tudni nem kell vívódni.
Csak adnátok időt a parasztnak, hogy sebeik fel tudjanak szívódni.
Hogy a hétköznapi szürkéségnék tetejére ne kelljék még fenyegetve, fájdalmasan kínlódni!
Csend.

Csend. Többé én már nem beszélek.
Csend, többé én már megint nem beszélek..
Csend, s' többé én már megint nem beszélek... -
Megint nem beszélek.
Nem beszélek mert minek, ha csak halljátok de nem értitek.
Közben mégis minden miről meséltek, vissza kérdeztek mit is érzek?
A megmagyarázhatatlan, kézzel megfoghatatlan.
Míntha belénk döfnétek egy kést de én már nem húzhatnám ki,
hiszen nem akarok még meghalni.- De az életem kioltatlan.
De ott a kés, s' mind hiában áll a vérem patakokban.
Mint, a magára hagyott árva ki sírva keresi az Édesanyját fukar téli hideg hajnalokban.
Elyeli a lábamat a föld s' elvészek.
Talán szerintetek csak nem értem s' majd megérek.
De ha, ez így marad én ebből köszönöm de nem kérek.

Mindig kerestem azokat a közegeket,
ahol nem kell magamba tároljak fájó, olykor kínzó kötegeket.
Csak a lágyan átfutó nyári szél, ahogy ringat bennünket miközben a ülünk egy parton.
Amikor éjjel magához húz, s' ölel két karjával mellkasához.
Vagy azt az érzést amikor csak úgy hozzá tudnál szokni hangja dallamához..- Kósza ábránd a tavaly
tavaszból.

S' azon kapom magam, hogy velem alszok és velem kelek.
Azt hiszem jól eső, már-már kifejezetten Otthon érzem magam, szívem édesbabája kit kedvelek.
S' bátran merem mondani igazán szeretek.

Lökdöstük párszor egymást, olykor noszogattuk vagy inkább a hátunk közepére sem, kívántuk.-
A pillanatnyi düh, de egymást soha fel nem adtuk.

Ha te szenvedsz, hát én is.
Ha elakadsz s' megbántassz, kezet nyújtok neked mégis.
A jóban s' rosszban.

Nem csak a szép pillanatok, bókók, érintések, de mikor villámot szór az ég,
rám villan a Nap s' ott van kéz a kézben.

Másoknak butaság, vagy csak pillanatnyi vágy.
Az a pillanat és perc, nyári meleg, a szellő és ahogy te látsz.

Állok előtted meztelen, engedem olvass át a lelkemen.
Hasíts, kösd be a szívem kérlek.

Nem hiába érzem, hogy miért szeretlek pont téged.

A hovatartozás s' annak kérdése mindenkinek fontos.
Valahova tartozni.

Olyankor az ember egy fajta Otthont talál.
Olyasvalami, ami az első perctől ott van velünk.
Olyasvalami, amit az első perctől fogva tapasztalunk s' érzünk.
Talán olyan mint, valahol újra megszületni.

Levetkőzik az ember,
leveti magáról mindenét, szeretni bátran mer.
Mikor látod magad előtt és megérted.
Tapsztalod, látod, hallod és érzed.
S' mikor teljes egészében, testeddel és lelkeddel egyaránt megérted.

A hibáiddal együtt fog és magad előtt léptet.
Tapsztalod, látod, hallod és érzed.
Mikor önmagáért és te érted éltet.

Ó' az a mindenség belül, forró és meg-meg éget.
Mikor van és nem kell szó mindent megértek,
olykor a csend a legnagyobb fegyver mi megmérgez.
Állok előtted meztelen, engedem olvass át a lelkemen.

Álomba ringass karjaiddal, csitíts el kedvesen.
Hasíts, kösd be a szívem kérlek.
Nem hiába érzem, hogy miért szeretlek téged.

Megvakít, elvarázsol a tüneményed.
Én is mindig azt kívántam: „Szeretném ha, szeretnének.”
S' mint, egy váratlanként jött angyal úgy toppantál be hozzám.
Hasítottál belém mint, egy meteor.
Ki olyan jól eső, mint téli éjen egy meleg pohár forralt bor.
Át jár, ringat csendesen.
Beszél, figyel, hallgat kedvesen.
Az eleje óta ott volt a hely szívemben, tudtam Ő lesz a kedvesem.

Annyi mindent mondanék a világnak.
Még annyi mindent neked és magamnak.
A tervek önmagában üresek s' nem egy személyesek.
Veled már csak egyszerűbbek az értelmetlen hetek.
Mikor az együtt töltött időben mindent jól esik csinálni.
Senki sem, kérdőjelezi meg mit miért és hogyan kell imádni.

De a szívemet nem veheti el tőlem senki sem,
Hisz szeretni kincs.- És szeretni úgy mint, soha senki más nem.
Fényesebb a legnagyobb csillagnál.
Élesebb a legnagyobb kardnál.
S' ezt az egyet, nem veheti el tőlem senki sem.
Kóborló Horizont, valahol, ott a messziségben.
Látom magam teljességben.